

ритѣ въ послѣднѣо вѣме били напѣднали доста много въ Турция, че тя имѣ дарила черковно управление, а при това, че тѣ се пообогатили. Какѣ е възможно, му казвали нѣкои, да стане всичко това, ако турското правителство е било дѣйствително тѣй злѣ и тѣй враждебно настроено противъ българския народъ, както го прѣдставляватъ? — На това ние му отговорихме, че българитѣ наистина се посѣбудиха като народъ и понапѣднаха отъ нѣкое вѣме насамъ, а нѣкои си достигнаха и до едно доста добро материялно състояние, но това е плодъ на тѣхното отъ никого неоспорвано трудолюбие. При това напѣднѣтъ имѣ е напѣднѣкъ въ сравнение само съ турското население, което е лѣниво и което гледа да се хрантути на гърба на българина. Безъ съмнѣние, като се зематъ прѣдъ видъ добритѣ качества на българина и неговото опорито трудолюбие, не е никакъ чудно, че той е понапѣдналъ, но напѣднѣтъ на българитѣ щѣше безъ друго да бжде много по-голѣмъ въ всѣко отношение, ако да не се угнетѣваха всѣчески отъ турската администрация, па и отъ самото турско население. — Форстеръ засегна послѣ въпроса за границитѣ на една автономна България, за осъществението на която той не се май съмнѣваше, и самъ каза, че той разумѣва таквизъ граници най-много до кждѣ Одринско и до кждѣ Рилска планина, но не и по-нататѣкъ, че тукъ се сблѣскватъ, каза, твърдѣ много международни интереси и въпросътъ се прѣплита. Силитѣ, каза, сж длѣжни да държатъ смѣтка за интереситѣ и на другитѣ вамъ съсѣдни народи. Той ни насърдчи послѣ въ мисията ни, която, ни каза, ще се увѣнчае съ успѣхъ, защото, до колкото той знае, силитѣ били наклонни да направятъ нѣщо за България. Той ни помоли да идемъ да го видимъ още веднажъ подиръ 2 седмици.